

Lokalet Betania

Jubileumsskrift

MENIGHETEN I BETANIA
LARVIK

VED FORST. KR. SUNDSDAL

Forord.

„Min sjel lov Herren og glem ikke alle hans velgjerninger,“ sier Salmisten. Det er det vi også ønsker å gjøre. Vi ønsker å takke Herren for den store nåde som han har bevist menigheten i Betania gjennom de år den har fått virke for ham.

Det er i år 25 år siden lokalet Betania ble reist. Dessuten var det i 1942 35 år siden virksomheten begynte. Vi har nå slått sammen disse to merkeår og feirer således menighetens 35 års jubileum og lokalets 25 års jubileum under ett.

Vi er oppmerksom på at det jamført med de andre virksomheter i byen ikke er en høy alder, men det er likevel to *milepeler* som passerer. Ved dem begge ønsker vi å stanse en liten stund og si: „Ikke oss, Herre, ikke oss, Herre, men ditt navn gi du ære.“

Jubileumsskrift

MENIGHETEN I BETANIA

LARVIK

VED FORST. KR. SUNDSDAL

Interiør av Betania

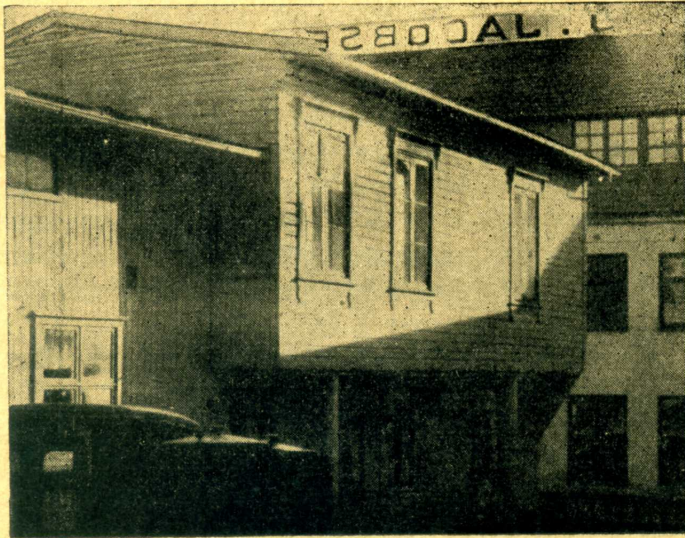
Pastor T. B. Barratt

Den ringe begynnelsesdag.

«— For hvem vil forakte den ringe begynnelsesdag.»

Zak. 4, 10.

Guds gjerning begynner ofte i det små og uanselige og utvikler seg til det større og mer fullkomne, for så tilslutt å nå fullendelsen i det evige. Den mektige åndsutgydelse som begynte 1906—07, alminnelig kalt pinsevekkelsen, spredte seg hurtig utover verden. Det er mulig vi kan si at ingen vekkelsesbevegelse i de senere århundreder på så kort tid har nådd slik verdensomspennende rekkevidde. Ilden spredte seg rundt om, og vennegrupper vokste fram. Om vi kunde se for oss hvordan disse vennegrupper eller menigheter fikk sin begynnelse, — stedene hvor ilden falt, — vilde vi nok gripes i vår sjel ved Guds storhet som kan gjøre det lille til det store. Lokalene og tilholdsstedene hvor de troende samledes den første tid var kanhende lavloftede stuer, triste bakgater og under all mulig spott og forfølgelse.

«Feyerrønningen»

Intet kunde imidlertid slukke den guddommelige flamme, — ilden fra pinsedag. — Den spredtes og tendtes hist og her, og en dag innunder jul 1906 kom den gnist til Oslo som skulde vokse til en landsomspennende flamme. Det var pastor Barratt som kom heim fra U.S.A. hvor han hadde mottatt en mektig dåp i den Hellige Ånd og no begynte å forkynne denne sannhet med kraft, liv og varme.

På Feyerrønningen

I Larvik vil jeg gjerne vise deg det lille, uanselige lokale hvor pinsevekkelsen fikk sine første leveår i denne by. Fra det åpne, lyse torg midt i byen, bøyer vi inn i en liten sidegate til venstre når vi kommer opp Prinsensgate fra jernbanestasjonen. I en bakgård, klemte inne mellom husene der finner vi det av mange venner så vel kjente «Feyerrønningen», eller som det oftest ble kalt: «Rønningen».

Egentlig var det i frimisjonens lokale, Misjonshuset, en fikk den første føling med «den nye bevegelsen», som mange kalte den. A. Anthony (red. i «Misjonæren», som den gang ble utgitt i Larvik) vendte heim fra Oslo etter å ha hatt et spesielt møte med Gud. Han fikk tak i tannlege Smith fra Kristiansand S., som også var berørt av vekkelsen, og denne holdt noen møter i Misjonshuset. Lokalet var fullt, og forventningen stor. Man hadde jo hørt at pinsedagsunderet hadde gjentatt seg, mennesker ble døpt i den Hellige Ånd, som i den apostoliske tid med de medfølgende tegn tungetale, profeti osv. Det var ikke underlig at mange møtte fram. Møtene gikk sin gang, og så faldt ilden også her, — pris skje Gud. Den første som man vet om talte i tunger i Larvik, var avdøde Ingeborg Johnsen. På et ettermøte i Misjonshuset uttalte den da heimeværende misjonær Watsås: «Det er kinesisk hun taler.» —

No gikk det her som på de fleste andre steder. Den nye vekkelse vakte delte meninger.

Å komme inn på den motstand som reiste seg både fra geistlig- og lekmannshold over hele landet er unødvendig her. Det kan bare bemerkes at det samme vitnesbyrd som den apostoliske pinsevekkelse fikk av brødrene i Rom, også passer på vår tids (som selvsagt er den samme) pinsevekkelse: «Om denne

Peter E. Bjerck

Fredrik Olsen

sekt er det oss vitterlig at den allesteds finner motsigelse.» Ap.gj. 28, 22. — Og motsigelsene ble her i Larvik som mange andre steder så sterke at de som hadde fått tro for saken så seg nødt til å begynne private møter. Den første brødsbrytelse var hos Karoline Jacobsen på Langestrand. Man hadde også en del møter her inntil man fikk leiet Frikirkens gamle lokale, på den før omtalte Feyerrønningen. (Navnet kommer av at en tidligere eier av tomtene i denne del av byen het Feyer). De mest framtrepende innen venneflokket fra den første tid er: Byggmester Fredrik Olsen, som i mange år stod med i ledelsen, grosserer Peter E. Bjerck, kjøpmann Henriksen-Wiik og smed Martin Hansen. Av ovennevnte er alle døde unntatt bror Bjerck som framleis er med i menigheten og har utført en eldstebrors gjerning like fra den første tid til i dag.

På Feyerrønningen gikk det nok ofte «livlig» for seg. Jeg kan høre eldre venner si: «Ja, på Rønningen, der var det herlige

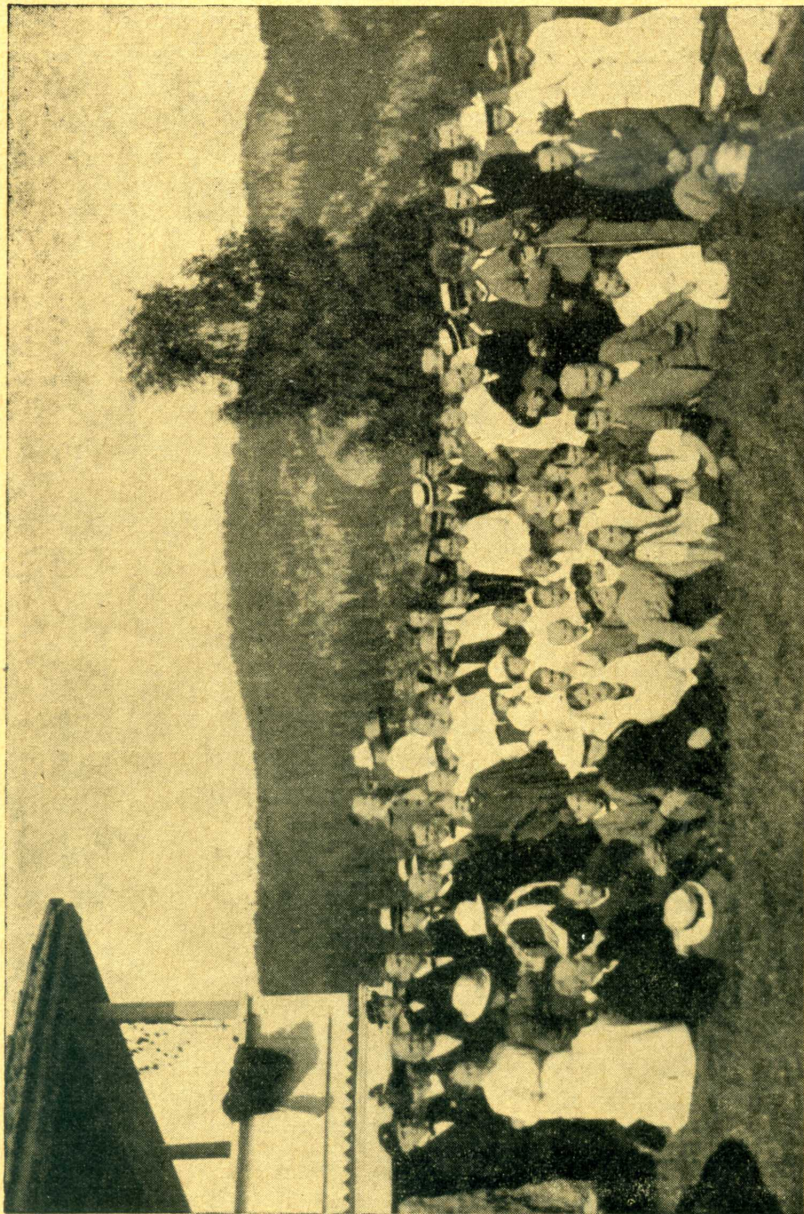
møter.» — En bror fortalte meg hvordan han med det samme han kom inn der som ufrelst, ble dratt av en sterk, uforklarlig åndsmakt og formelig tvunget til å overgi seg til Herren. Mange kom bare for å holde støy, men det hendte at Guds kraft åpenbarte seg så mektig at all motstand ble fullstendig slått ned.

Lokalet var ikke stort. Ca. 125 mennesker kunde vel stues inn, så det hendte at dampen randt nedover veggene, så hett var det. Mange ble frelst og fikk oppleve en dåp i den Hellige Ånd her. Av vitner som deltok på Rønningen den første tid kan nevnes: Pastor Barratt, Axel Wold fra Moss, bakermester Breien (far til oberst Breien i Frelsesarmeen og kjent for sin vakre sangstemme), forst. C. M. Seehus, Severin Larsen, Osc. Halvosren, M. H. Sæther, urmaker Gerrard m. fl. Ikke må forglemnes den «glade murer», som var en hyppig gjest. Predikant Thorkildsen utførte et meget godt arbeid. Likeså kan nevnes Nils Sørensen fra Skien, som stanset i lengere tid og var til stor velsignelse. Sistnevnte sang og spilte godt og mange ble vunnet for Herren.

Årene er gått, og vi er kommet til 1915. No får menigheten besøk av en dansk bror, journalist Andersen. Om du leser pastor Barratts «Erindringer», vil du finne en beskrivelse av hans møter i Kjøbenhavn. Det ble en voldsom motbør og forfølgelse, især fra ungsosialistisk hold. En av dem som var meget agressiv i denne motstand var nettopp journalist Andersen. Det er ofte ikke langt fra bitter forfølgelse av sann kristendom til helhertet overgivelse til samme, slik som vi også leser om apostelen Paulus. Andersen ble snart frelst, døpt og åndsdopt, og kom til Norge som et vitne for den sak han for ikke lenge siden hadde kjempet så bittert imot. Høsten 1915 kom han til Larvik, og ble her med korte avbrytelser i over 2 år. I denne tid ble det ganske stor framgang, og mange kom over på Herrens side.

Betania reises.

Det var på denne tid initiativet til byggingen av Betania ble tatt, som det i disse dager er 25 år siden ble innviet. Man begynte med oppførelsen i 1917, og i pinsen 1918 stod da lokalet fullt ferdig. Det ble innviet ved et større stevne, hvor bl. a. pastor Barratt var hovedtaler sammen med Blom-Bakke fra Arendal, Seehus, Hartford, Wold, Sæther, Ystrøm og flere andre unge predikanter.

Menigheten på tur straks etter innvielsen av Betania 1918. (Pastor Barratt i hjørne til høire med gitar).

